

Sygn. akt I UK 431/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania D. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza 180 (sto osiemdziesiąt) zł od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z odwołania D. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. w przedmiocie prawa do emerytury, oddalił apelację ubezpieczonego.

Ubezpieczony zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczony wskazał na istotne zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy sprowadzające się do pytania: czy treść przepisu art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) wyklucza możliwość

zaliczenia do ogólnego stażu ubezpieczeniowego, wymaganego do uzyskania prawa do emerytury, okresów pracy ubezpieczonego w gospodarstwie rolnym obejmujących jedynie kilkanaście dni w sytuacji, gdy praca w tych okresach była świadczona przez ubezpieczonego codziennie i co najmniej w wymiarze 4 godzin, a okresy te były zamknięte, regularne, powtarzalne, przy czym prowadzącemu przedmiotowe gospodarstwo rolne znane z góry były daty, w jakich przypadną, a więc planując prace w swoim gospodarstwie w tych okresach zakładał pełną dyspozycyjność ubezpieczonego wypełniającego obowiązki związane z prowadzeniem gospodarstwa, ubezpieczonego, który do tego gospodarstwa przyjeżdżał właśnie w tym celu, tj. w celu świadczenia pracy. Wskazał, że żadne z dotychczasowych orzeczeń nie porusza kwestii możliwości zaliczenia do wymaganego do nabycia uprawnień emerytalnych stażu trwających dwa tygodnie ferii zimowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom,

a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSANPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawiona przez skarżącego kwestia nie spełnia wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zauważyć bowiem należy, że z uzasadnienia Sądu drugiej instancji wynika, że Sąd nie kwestionuje samej możliwości zaliczania okresu ferii zimowych do stażu emerytalnego, lecz dokonał oceny dowodów, w tym zeznań świadków, i ustalił, że skarżący nie wykonywał w czasie ferii zimowych czy też przerw świątecznych pracy w gospodarstwie rolnym w wymaganym wymiarze. Wobec tego skarga kasacyjna opiera się na kwestionowaniu ustaleń faktycznych przyjętych w podstawie zaskarżonego wyroku, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Ustalenia faktyczne w sprawie byłyby zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążące w razie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).